

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (sedmi razširjeni senat)

z dne 23. novembra 2022 *

„Ničnostna in odškodninska tožba – Konkurenca – Omejevalni sporazumi – Evropski trg jekla za prednapenjanje – Sklep o ugotovitvi kršitve člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP – Odlog obveznosti zagotovitve bančne garancije – Začasna obročna plačila – Sodba o razglasitvi delne ničnosti sklepa in določitvi globe v znesku, ki je enak znesku prvotno naložene globe – Upoštevanje začasnih plačil – Zamudne obresti – Člen 266, prvi odstavek, PDEU – Neupravičena obogatitev – Dovolj resna kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice – Povračilo neupravičeno plačanih zneskov – Neobstoj pravne podlage – Nezakonitost“

V zadevi T-275/20,

Westfälische Drahtindustrie GmbH s sedežem v Hammu (Nemčija),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG s sedežem v Hammu,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG s sedežem v Iserlohnu (Nemčija),

ki jih zastopata O. Duys in N. Tkatchenko, odvetnika,

tožeče stranke,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata P. Rossi in L. Mantl, agenta,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi razširjeni senat),

ob posvetovanju v sestavi R. da Silva Passos, predsednik, V. Valančius, sodnik, I. Reine, sodnica, L. Truchot in M. Sampol Pucurull (poročevalec), sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi pisnega dela postopka, zlasti:

– tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 12. maja 2020,

* Jezik postopka: nemščina.

– ugovora nedopustnosti in nepristojnosti, ki ga je Komisija na podlagi člena 130 Poslovnika Splošnega sodišča podala z ločenim aktom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 13. avgusta 2020,

– sklepa, da se odločanje o ugovoru pridrži za končno odločbo, z dne 1. februarja 2021,

na podlagi tega, da stranke v roku treh tednov od vročitve obvestila o koncu pisnega dela postopka niso vložile predloga, naj se opravi obravnava, in odločitve v skladu s členom 106(3) Poslovnika, da bo odločeno brez ustnega dela postopka,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Tožeče stranke, družbe Westfälische Drahtindustrie GmbH (v nadaljevanju: WDI), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (v nadaljevanju: WDV) in Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (v nadaljevanju: Pampus), s tožbo primarno predlagajo, prvič, naj se na podlagi člena 263 PDEU razglasi ničnost dopisa Evropske komisije z dne 2. marca 2020, s katerim je ta tožeče stranke pozvala, naj ji plačajo znesek 12.236.931,69 EUR, ki po mnenju Komisije predstavlja preostali dolgovani znesek globe, ki jim je bila naložena 30. septembra 2010; drugič, naj se ugotovi, da je bila globa v celoti plačana 17. oktobra 2019 s plačilom 18.149.636,24 EUR in, tretjič, naj se Komisiji naloži, naj družbi WDI plača znesek 1.633.085,17 EUR skupaj z obrestmi od zadnjenavedenega datuma zaradi neupravičene obogatitve te institucije. Tožeče stranke podredno predlagajo, naj se Komisiji na podlagi člena 268 PDEU naloži, naj jim plača znesek 12.236.931,69 EUR, ki ga je Komisija zahtevala od družbe WDI, in znesek, ki je enak znesku preplačila, ki ga je ta institucija prejela, v višini 1.633.085,17 EUR skupaj z obrestmi od 17. oktobra 2019 do popolnega vračila dolgovanega zneska.

I. Dejansko stanje

- 2 Tožeče stranke so dobaviteljice jekla za prednapenjanje.
- 3 Komisija je s Sklepom C(2010) 4387 final z dne 30. junija 2010 v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva COMP/38344 – Jeklo za prednapenjanje) (v nadaljevanju: sklep JPN) več podjetij, med njimi tudi tožeče stranke, sankcionirala zaradi sodelovanja v omejevalnem sporazumu na trgu jekla za prednapenjanje. Komisija je družbi WDI naložila globo v višini 56.050.000 EUR. Družbi WDV in Pampus sta bili solidarno odgovorni do višine 45.600.000 EUR oziroma 15.485.000 EUR.
- 4 Ta sankcija je bila naložena v členu 2, prvi odstavek, točka 8, sklepa JPN.
- 5 Tožeče stranke so med upravnim postopkom na podlagi točke 35 Smernic o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 23(2)(a) Uredbe št. 1/2003 (UL 2006, C 210, str. 2, v nadaljevanju: smernice iz leta 2006) zaprosile za znižanje globe zaradi plačilne nesposobnosti. V tej točki je določeno:

„V izjemnih primerih lahko Komisija na zahtevo podjetja v posebnih socialnih in ekonomskih okoliščinah upošteva njegovo nezmožnost plačila. Na podlagi tega pa ne bo odobrila nobenega

zmanjšanja globe samo zaradi ugotovitve, da je podjetje v neugodnem ali slabem finančnem stanju. Zmanjšanje se lahko odobri samo na podlagi objektivnih dokazov, da bi naložitev globe pod pogoji, določenimi v teh smernicah, nepopravljivo ogrozila gospodarsko sposobnost preživetja zadevnega podjetja in povzročila, da bi njegova sredstva izgubila vso svojo vrednost.“

- 6 Komisija v sklepu JPN ni ugodila zahtevi tožečih strank za izjemno zmanjšanje globe zaradi plačilne nesposobnosti.
- 7 Tožeče stranke so 14. septembra 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile tožbo za razglasitev ničnosti in spremembo sklepa JPN. Zadeva je bila vpisana pod številko T-393/10.
- 8 Komisija je s Sklepom C (2010) 6676 final z dne 30. septembra 2010 (v nadaljevanju: sklep z dne 30. septembra 2010) spremenila sklep JPN, zlasti njegov člen 2, prvi odstavek, točka 8, zaradi zmanjšanja zneska glob, naloženih nekaterim podjetjem (v nadaljevanju skupaj: sporni sklep). Globa, naložena družbi WDI, je bila tako določena na 46.550.000 EUR. Družbi WDV in Pampus sta bili solidarno odgovorni do višine 38.855.000 EUR oziroma 15.485.000 EUR.
- 9 V sklepu z dne 30. septembra 2010 je bilo ugotovljeno, da je treba globe, naložene v členu 2, prvi odstavek, točka 8, spornega sklepa z odstopanjem od člena 2, drugi odstavek, sklepa JPN plačati v treh mesecih od datuma vročitve sklepa z dne 30. septembra 2010 in da bodo po izteku tega roka obresti samodejno dolgovane po obrestni meri, ki jo Evropska centralna banka (ECB) uporablja v svojih operacijah glavnega refinanciranja na prvi dan meseca, v katerem je bil sprejet sklep z dne 30. septembra 2010, povečani za 3,5 odstotne točke. Določeno je bilo tudi, da če sankcionirano podjetje vloži tožbo, lahko globo do zapadlosti pokrije bodisi z zagotovitvijo bančne garancije bodisi z začasnim plačilom globe v skladu s členom 85a(1) Uredbe Komisije (ES, Euratom) št. 2342/2002 z dne 23. decembra 2002 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 o finančni uredbi, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 145).
- 10 Tožeče stranke so 3. decembra 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča v okviru zadeve T-393/10 vložile predlog za izdajo začasne odredbe, s katerim so v bistvu predlagale odlog izvršitve spornega sklepa do razglasitve sodbe, s katero bo odločeno o glavni tožbi.
- 11 Generalni direktor generalnega direktorata (GD) Komisije za konkurenco je z dopisom z dne 14. februarja 2011 zavrnil novo prošnjo tožečih strank za znižanje globe zaradi njihove plačilne nesposobnosti (v nadaljevanju: dopis z dne 14. februarja 2011).
- 12 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 13. aprila 2011, Westfälische Drahtindustrie in drugi/Komisija (T-393/10 R, v nadaljevanju: sklep o začasni odredbi, EU:T:2011:178), delno ugodil predlogu za izdajo začasne odredbe, ki so ga vložile tožeče stranke, in odredil odlog obveznosti, ki jim je bila naložena, da v korist Komisije zagotovijo bančno garancijo v izogib takojšnje izterjave globe, pod pogojem, da tej instituciji začasno plačajo 2.000.000 EUR do 30. junija 2011 in ji od 15. julija 2011 nakazujejo mesečne obroke v znesku 300.000 EUR vsak petnajsti dan v mesecu do izdaje nove odredbe, vendar najdlje do razglasitve sodbe v postopku v glavni stvari.
- 13 Splošno sodišče je s sodbo z dne 15. julija 2015, Westfälische Drahtindustrie in drugi/Komisija (T-393/10, v nadaljevanju: sodba z dne 15. julija 2015, EU:T:2015:515), razsodilo, da Komisija ni storila napake, ko je v spornem sklepu v zvezi s tožečimi strankami ugotovila obstoj kršitve člena 101 PDEU.

- 14 Vendar je Splošno sodišče sporni sklep v delu, v katerem je bila tožečim strankam naložena globa, in dopis z dne 14. februarja 2011, razglasilo za nična, ker je Komisija storila napake, ko je presojala njihovo plačilno sposobnost.
- 15 Splošno sodišče je v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti tožečim strankam naložilo plačilo globe v enakem znesku, kot jim je bil naložen v spornem sklepu, kar se je odražalo v izreku sodbe z dne 15. julija 2015.
- 16 Ta izrek se glasi:
- „1. Postopek v zvezi z zmanjšanjem globe, ki je bilo družbama [WDI] in [WDV] odobreno v Sklepu Komisije C(2010) 6676 final z dne 30. septembra 2010, se ustavi.
 2. Člen 2, [prvi odstavek], točka 8, [spornega sklepa] se razglasi za ničen.
 3. Dopis [...] z dne 14. februarja 2011 se razglasi za ničen.
 4. Družbam [WDI], [WDV] in Pampus [...] se naloži solidarno plačilo globe v višini 15.485.000 EUR.
 5. Družbama [WDI] in [WDV] se naloži solidarno plačilo globe v višini 23.370.000 EUR.
 6. Družbi [WDI] se naloži plačilo globe v višini 7.695.000 EUR.
 7. V preostalem se tožba zavrne.
 8. Družbe [WDI], [WDV] in Pampus [...] nosijo polovico svojih stroškov, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe. Komisija nosi svoje stroške in polovico stroškov družb [WDI], [WDV] in Pampus [...], vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.“
- 17 Družba WDI je v skladu z začasno odredbo v obdobju od 29. junija 2011 do 16. junija 2015 Komisiji začasno plačala skupno 16.400.000 EUR.
- 18 Po razglasitvi sodbe z dne 15. julija 2015 so se svetovalci tožečih strank obrnili na GD Komisije za proračun, da bi se sporazumno dogovorili o časovnem razporedu plačil glob, določenih v točkah od 4 do 6 izreka navedene sodbe. Pri tem so se pojavila različna mnenja glede datuma, od katerega naj bi morale začeti teči obresti na te globe. Tožeče stranke so namreč menile, da bi obresti morale začeti teči od razglasitve sodbe z dne 15. julija 2015, medtem ko so bile po mnenju GD za proračun obresti dolgovane od datuma, ki izhaja iz člena 2, drugi in tretji odstavek, spornega sklepa, in sicer, kar zadeva tožeče stranke, od izteka treh mesecev od vročitve sklepa z dne 30. septembra 2010. To stališče je bilo izraženo v elektronskem sporočilu GD za proračun z dne 12. avgusta 2015 v odgovor na elektronsko sporočilo predstavnika tožečih strank z dne 5. avgusta 2015 ter je bilo ponovljeno na sestanku Komisije in družbe WDI 4. septembra 2015.
- 19 Družba WDI je 17. novembra 2015 Komisiji poslala predlog načrta obročnega plačevanja globe do 15. decembra 2029 z mesečnimi obroki v višini 300.000 EUR in zamudnimi obrestmi od 15. januarja 2011 po 4,5 % obrestni meri.

- 20 Komisija je 27. novembra 2015 družbi WDI poslala načrt obročnega plačevanja globe do 15. marca 2030. Ta načrt je prav tako temeljil na mesečnih obrokih v višini 300.000 EUR in izhajal iz predpostavke, da je terjatev zapadla 4. januarja 2011 in da je treba plačati zamudne obresti po 4,5 % obrestni meri.
- 21 Tožeče stranke so zoper sodbo z dne 15. julija 2015 vložile pritožbo in med drugim izpodbijale, da je Splošno sodišče pri izvajanju svoje neomejene pristojnosti upoštevalo njihovo plačilno sposobnost leta 2015, in ne leta 2010. Ta pritožba je bila zavržena s sklepom z dne 7. julija 2016, Westfälische Drahtindustrie in Pampus Industriebeteiligungen/Komisija (C-523/15 P, EU:C:2016:541).
- 22 Tožeče stranke so po zavrnitvi pritožbe Splošnemu sodišču predlagale, naj sodbo z dne 15. julija 2015 razlaga tako, da so obresti od zneska globe, naložene v tej sodbi, dolgovane od razglasitve te sodbe. Tožeče stranke so Splošnemu sodišču podredno predlagale, naj to sodbo popravi ali dopolni tako, da navede datum začetka teka obresti.
- 23 Splošno sodišče je s sklepom z dne 17. maja 2018, Westfälische Drahtindustrie in drugi/Komisija (T-393/10 INTP, neobjavljen, EU:T:2018:293), te predloge razglasilo za nedopustne. Splošno sodišče je v zvezi z zahtevo za razlago opozorilo, da se mora ta, da bi bila dopustna, nanašati na točko, o kateri se je odločalo v sodbi, ki jo je treba razložiti. Vprašanje začetka teka zamudnih obresti, dolgovanih v primeru odloga plačila zneska glob, naloženih tožečim strankam, pa v sodbi z dne 15. julija 2015 ni bilo obravnavano. Po mnenju Splošnega sodišča je bil namen predloga tožečih strank pridobiti mnenje o posledicah sodbe z dne 15. julija 2015, kar ne spada v okvir zahteve za razlago, vložene na podlagi člena 168(1) njegovega poslovnika. Glede drugih dveh predlogov je Splošno sodišče ugotovilo, da sta prepozna.
- 24 Družba WDI je 16. oktobra 2019 Komisijo obvestila, prvič, da je že plačala 31.700.000 EUR in, drugič, da namerava že zdaj plačati preostanek glavnice in obresti, ki jih je ocenila na 18.149.636,24 EUR. Za ta izračun je družba WDI upoštevala zapadle obresti od 15. oktobra 2015, to je tri mesece po razglasitvi sodbe z dne 15. julija 2015, in uporabila obrestno mero v višini 3,48 %.
- 25 Družba WDI je 17. oktobra 2019 navedeni znesek v višini 18.149.636,24 EUR nakazala na bančni račun Komisije, tako da je celotni znesek plačil, izvršenih od 29. junija 2011, za poravnavo globe znašal 49.849.636,24 EUR.
- 26 Komisija je v dopisu z dne 2. marca 2020 (v nadaljevanju: izpodbijani akt) izrazila nestrinjanje s stališčem, ki ga je družba WDI izrazila v dopisu z dne 16. oktobra 2019. Komisija je navedla, da v skladu z merili, določenimi v sodbi z dne 14. julija 1995, CB/Komisija (T-275/94, EU:T:1995:141), obresti niso začele teči od sodbe z dne 15. julija 2015, temveč od datuma, določenega v spornem sklepu, to je 4. januarja 2011, in po 4,5 % obrestni meri. Zato je Komisija družbo WDI pozvala, naj ji plača znesek 12.236.931,69 EUR, ki ustreza preostalemu dolgovanemu znesku, ob upoštevanju datuma valute 31. marec 2020.

II. Predlogi strank

- 27 Tožeče stranke s tožbo Splošnemu sodišču predlagajo, naj:
- izpodbijani akt razglasi za ničen;

- zato ugotovi, da mora Komisija plačila, ki jih je družba WDI izvedla v obdobju od 29. junija 2011 do 16. junija 2015 (16.400.000 EUR) skupaj z obrestmi na ta znesek, ki so se natekle v tem obdobju (1.420.610 EUR), skupno torej 17.820.610 EUR, upoštevati pri plačilu globe, ki jo je Splošno sodišče naložilo v okviru svoje neomejene pristojnosti v sodbi z dne 15. julija 2015, z učinkom od tega dne, in da je bila zato ta globa s plačilom družbe WDI 17. oktobra 2019 v višini 18.149.636,24 EUR v celoti plačana;
 - Komisiji naloži, naj družbi WDI plača znesek 1.633.085,17 EUR skupaj z obrestmi od 17. oktobra 2019 do popolnega poplačila dolgovanega zneska;
 - podredno, če Splošno sodišče ne bi ugodilo prvim trem predlogom, Evropski uniji, ki jo zastopa Komisija, naloži, prvič, naj tožečim strankam plača odškodnino v višini zneska, ki se zahteva v izpodbijanem aktu, to je 12.236.931,69 EUR, in drugič, naj družbi WDI plača znesek 1.633.085,17 EUR skupaj z obrestmi od 17. oktobra 2019 do popolnega poplačila dolgovanega zneska;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 28 Tožeče stranke v stališčih glede ugovora nedopustnosti in nepristojnosti Splošnemu sodišču predlagajo, naj:
- predlogom iz tožbe ugotovi z zamudno sodbo v smislu člena 123 Poslovnika;
 - podredno, zavrne ugovor nedopustnosti in nepristojnosti;
 - še bolj podredno, odločanje o tem ugovoru pridrži za končno odločbo;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 29 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- primarno, tožbo zavrže kot nedopustno ali jo, podredno, zavrne kot neutemeljeno;
 - tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

III. Pravo

A. Predlog tožečih strank, naj Splošno sodišče ugotovi njihovim predlogom z zamudno sodbo

- 30 Tožeče stranke v stališčih glede ugovora nedopustnosti in nepristojnosti Splošnemu sodišču predlagajo, naj njihovim predlogom ugotovi z zamudno sodbo v skladu s členom 123 Poslovnika, ker naj bi Komisija svoj ugovor vložila prepozno.
- 31 V zvezi s tem tožeče stranke navajajo, da jih je Splošno sodišče z dopisom z dne 26. maja 2020 obvestilo, da je bila tožba Komisiji vročena. V teh okoliščinah naj bi se rok za vložitev ugovora nedopustnosti in nepristojnosti iztekel 5. avgusta 2020. Ta ugovor pa je bil vložen šele 13. avgusta 2020.

- 32 Člen 123(1) Poslovnika določa, da če Splošno sodišče ugotovi, da tožena stranka, ki ji je bila tožba pravilno vročena v odgovor, ni odgovorila v obliki ali roku iz člena 81 tega poslovnika, brez poseganja v uporabo določb člena 45, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, lahko tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj njenim predlogom ugodi.
- 33 Iz člena 81 v povezavi s členom 130(1) Poslovnika izhaja, da je treba ugovor nedopustnosti ali nepristojnosti, ki ga tožena stranka uveljavlja z ločenim aktom, vložiti v dveh mesecih po vročitvi tožbe. V skladu s členom 60 tega poslovnika se ta rok zaradi oddaljenosti podaljša za enkratno obdobje desetih dni.
- 34 Člen 6, drugi odstavek, odločbe Splošnega sodišča z dne 11. julija 2018 o vlaganju in vročanju procesnih aktov prek aplikacije e-Curia (UL 2018, L 240, str. 72) določa, da so naslovniki vročitev iz te odločbe z elektronskim sporočilom obveščeni o vseh vročitvah, ki so prek sistema e-Curia naslovljene na njih. Tretji odstavek navedenega člena 6 določa, da je procesni akt vročen, ko naslovnik (zastopnik ali asistent) zahteva dostop do tega akta v sistemu e-Curia. Poleg tega, če te zahteve za dostop ni, se šteje, da je akt vročen ob izteku sedmega dne, ki sledi dnevu, ko je bilo poslano elektronsko sporočilo, s katerim je bil naslovnik obveščen o vročitvi, naslovljeni nanj.
- 35 Ker je Komisija v obravnavanem primeru ugovor nedopustnosti in nepristojnosti vložila v predpisanem roku, Splošno sodišče tožečih strank ni pozvalo, naj v skladu s členom 123(1) Poslovnika predložijo stališča glede možnosti, da se njihovim predlogom ugodi z zamudno sodbo.
- 36 Kot je namreč razvidno iz poročila aplikacije e-Curia, je sodno tajništvo z elektronskim sporočilom z dne 2. junija 2020 tožeče stranke obvestilo o vročitvi dopisa z dne 26. maja 2020, navedenega v točki 31 zgoraj, prek te aplikacije. Sodno tajništvo je z elektronskim sporočilom z dne 2. junija 2020 Komisijo obvestilo tudi o tem, da ji je prek aplikacije e-Curia poslalo dopis z dne 26. maja 2020, s katerim je bila vročena tožba in njene priloge. Komisija je do teh dokumentov prek sistema e-Curia dostopila 3. junija 2020. V skladu s členom 6, tretji odstavek, odločbe Splošnega sodišča z dne 11. julija 2018 o vlaganju in vročanju procesnih aktov prek aplikacije e-Curia, na katero je bilo opozorjeno v točki 34 zgoraj, je datum 3. junij 2020 *dies a quo* roka dveh mesecev in desetih dni, ki ga je ta institucija imela na voljo za vložitev ugovora nedopustnosti in nepristojnosti. Ker je bil ta ugovor vložen 13. avgusta 2020, je bil ta rok spoštovan.
- 37 Iz tega sledi, da je treba zahtevo tožečih strank, naj Splošno sodišče ugodi njihovim predlogom z zamudno sodbo, zavrni.

B. Predmet tožbe

- 38 Predmet tožbe so predlog za razglasitev ničnosti, ugotovitveni zahtevki in zahtevki za plačilo zaradi neupravičene obogatitve ter, podredno, zahtevki za povrnitev škode, nastale zaradi nezakonitosti ravnanja Komisije. Ti zahtevki so bili podani v prvih štirih tožbenih predlogih tožečih strank iz točke 27 zgoraj.
- 39 Ti štirje zahtevki tožečih strank temeljijo na očitku, da je Splošno sodišče s sodbo z dne 15. julija 2015, prvič, globo, ki jo je Komisija naložila s spornim sklepom, razglasilo za nično *ex tunc*. Zaradi te razglasitve ničnosti naj bi nastala terjatev v korist tožečih strank, ki ustreza vsoti zneskov, ki so jih tožeče stranke začasno plačale med 29. junijem 2011 in 16. junijem 2015 na podlagi začasne odredbe (164.000.000 EUR), skupaj z obrestmi (1.420.610 EUR). Te obresti naj bi bile dolgovane v skladu s sodbo z dne 12. februarja 2019, Printeos/Komisija (T-201/17,

EU:T:2019:81). Splošno sodišče naj bi, drugič, določilo novo ločeno globo z učinkom od datuma razglasitve sodbe z dne 15. julija 2015. Tožeče stranke zadnjenavedeno globo imenujejo „sodna globa“ v nasprotju z „razveljavljeno globo“ iz leta 2010.

- 40 Predlog za razglasitev ničnosti, ki ga vsebuje prvi tožbeni predlog tožečih strank, se nanaša na izpodbijani akt, s katerim je Komisija pozvala tožeče stranke, naj ji plačajo znesek 12.236.931,69 EUR, ki po njenem mnenju ustreza preostalemu dolgovanemu znesku globe ob upoštevanju datuma valute 31. marec 2020.
- 41 Z ugotovitvenim zahtevkom iz drugega tožbenega predloga tožečih strank se Splošnemu sodišču predlaga, naj ugotovi, da mora Komisija za izvršitev sodbe z dne 15. julija 2015 plačila, ki jih je družba WDI izvedla v obdobju od 29. junija 2011 do 16. junija 2015 (16.400.000 EUR) skupaj z obrestmi (1.420.610 EUR), upoštevati pri plačilu globe, ki jo je naložilo Splošno sodišče, in da je bila zato globa s plačilom družbe WDI v višini 18.149.636,24 EUR 17. oktobra 2019 v celoti plačana.
- 42 Zahtevek iz naslova neupravičene obogatitve iz tretjega tožbenega predloga tožečih strank se nanaša na to, da naj Komisija družbi WDI povrne znesek v višini 1.633.085,17 EUR skupaj z obrestmi od 17. oktobra 2019.
- 43 Ta zadnjenavedeni zahtevek je vložen zaradi napake pri izračunu, ki naj bi jo tožeče stranke storile v svojih zahtevah, ki so jih predhodno predložile Komisiji.
- 44 Družba WDI je namreč v elektronskem sporočilu z dne 5. avgusta 2015 in v dopisu z dne 16. oktobra 2019 od Komisije zahtevala le, naj pri plačilu globe upošteva vsoto, plačano na podlagičasne odredbe (16.400.000 EUR), k temu znesku pa ni dodala obresti na ta znesek za obdobje od 29. junija 2011 do 16. junija 2015 (1.420.610 EUR), niti obrestne obresti od 15. julija 2015. Po mnenju tožečih strank je v skladu z novim izračunom z dne 7. maja 2020, ki so ga tožeče stranke predložile Splošnemu sodišču, in ob upoštevanju teh obresti znesek, ki bi ga morale tožeče stranke za poravnavo preostanka „sodne globe“ plačati 17. oktobra 2019, znašal le 16.516.551,07 EUR in ne 18.149.636,24 EUR, kot je bil izračunan 16. oktobra 2019, zaradi česar naj bi Komisija prejela preplačilo v višini 1.633.085,17 EUR.
- 45 Nazadnje, z odškodninskim zahtevkom, ki je bil vložen podredno glede na ostale tri zahtevke in ki je naveden v četrtem tožbenem predlogu, se Splošnemu sodišču predlaga, naj Komisiji naloži povrnitev škode, ki naj bi nastala v okviru izvršitve sodbe z dne 15. julija 2015, v višini zneska, ki ga je Komisija zahtevala v izpodbijanem aktu (12.236.931,69 EUR), in zneska preplačila, ki ga je ta institucija prejela 17. oktobra 2019 (1.633.085,17 EUR), skupaj z obrestmi od tega datuma. Po mnenju tožečih strank napačna izvršitev sodbe z dne 15. julija 2015 pomeni dovolj resno kršitev obveznosti, ki jih je Komisija imela na podlagi člena 266, prvi odstavek, PDEU. Nastala škoda naj bi ustrezala izgubi zaradi zahtevka za plačilo vsote, ki je bila napačno pobrana za izvršitev te sodbe.
- 46 Iz tega izhaja, da so drugi, tretji in četrti tožbeni predlogi iz točke 27 zgoraj medsebojno povezani.
- 47 Ena od trditev iz drugega tožbenega predloga, in sicer obveznost Komisije, da za izvršitev sodbe z dne 15. julija 2015 od preostalega dolgovanega zneska globe odšteje ne le zneske, ki jih je družba WDIčasno plačala med 29. junijem 2011 in 16. junijem 2015, temveč tudi pripadajoče obresti, je namreč podlaga za zahtevek za vračilo zneska 1.633.085,17 EUR skupaj z obrestmi od 17. oktobra 2019 iz tretjega tožbenega predloga.

- 48 Kar zadeva tretji tožbeni predlog, je treba opozoriti, da tožba, ki temelji na neupravičeni obogatitvi, ne sodi pod ureditev nepogodbene odgovornosti v ožjem smislu, katere vzpostavitev je odvisna od izpolnitve vseh pogojev glede nezakonitosti ravnanja, ki se očita Uniji, dejanske škode in obstoja vzročne zveze med tem ravnanjem in navedeno škodo. Razlikuje se od tožb, vloženih na podlagi navedene ureditve, saj pri tožbi, ki temelji na neupravičeni obogatitvi, ni potreben dokaz o nezakonitem ravnanju tožene stranke niti obstoj samega ravnanja, ampak le dokaz o obogatitvi brez ustrezne pravne podlage tožene stranke in o prikrajšanju tožeče stranke, povezanem z navedeno obogatitvijo (glej sodbo z dne 16. decembra 2008, Masdar (UK)/Komisija, C-47/07 P, EU:C:2008:726, točka 49 in navedena sodna praksa).
- 49 Vendar kljub tem značilnostim osebi, ki želi zoper Unijo vložiti tožbo, ki temelji na neupravičeni obogatitvi, tega ni mogoče odreči zgolj zaradi tega, ker v Pogodbi DEU ni izrecno določeno pravno sredstvo za ta namen. Razlaga člena 268 PDEU in člena 340, drugi odstavek, PDEU, ki bi to možnost izključevala, bi privedla do rezultata, ki je v nasprotju z načelom učinkovitega sodnega varstva (glej v tem smislu sodbo z dne 9. julija 2020, Češka republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, točka 82 in navedena sodna praksa).
- 50 V obravnavanem primeru je mogoče šteti, kot je Komisija priznala v odgovoru na tožbo, da tretji in četrti predlog vsebujeta odškodninska zahtevka, ki temeljita na členu 268 in členu 340, drugi odstavek, PDEU. Znesek 1.633.085,17 EUR skupaj z obrestmi od 17. oktobra 2019 se v teh dveh tožbenih predlogih zahteva alternativno.
- 51 Glede na povezave med drugim, tretjim in četrtim predlogom, ki so že bile ugotovljene v točkah od 46 do 50 zgoraj, in ker, kot izhaja iz točk 40 in 45 zgoraj, obstaja tudi povezava med predlogom za razglasitev ničnosti, ki je predmet prvega tožbenega predloga, in delom odškodninskega zahtevka, ki je predmet četrtega tožbenega predloga, Splošno sodišče meni, da je treba v interesu učinkovitega izvajanja sodne oblasti najprej skupaj preučiti drugi, tretji in četrti tožbeni predlog iz točke 27 zgoraj, ki se nanašajo na posledice, ki izhajajo iz sodbe z dne 15. julija 2015.
- 52 Nato bo Splošno sodišče preučilo prvi tožbeni predlog tožečih strank, ki se nanaša na razglasitev ničnosti izpodbijanega akta.

C. Drugi, tretji in četrti predlog tožečih strank, ki se nanašajo na posledice, ki izhajajo iz sodbe z dne 15. julija 2015

1. Dopustnost in pristojnost Splošnega sodišča

- 53 Komisija trdi, da drugi, tretji in četrti tožbeni predlog tožečih strank niso dopustni in da Splošno sodišče ni pristojno za odločanje o drugem tožbenem predlogu.
- 54 Komisija v zvezi z drugim tožbenim predlogom trdi, da poleg tega, da ta ne temelji na nobeni „pravni ali procesni določbi“, se z njim v nasprotju s členom 76(d) Poslovnika predlaga, naj Splošno sodišče izda ugotovitveno sodbo, s katero bi se Komisiji po razglasitvi ničnosti izpodbijanega akta naložilo, da zneske, plačane pred sodbo z dne 15. julija 2015 skupaj z obrestmi, odšteje od glob, navedenih v izreku te sodbe.
- 55 V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da sistem pravnih sredstev Unije ne pozna pravne poti, ki bi sodišču dopuščala, da sprejme stališče s splošno ali načelno opredelitvijo (glej sodbo z dne 21. marca 2012, Fulmen in Mahmoudian/Svet, T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142, točka 41 in

navedena sodna praksa). Poleg tega Splošno sodišče v okviru nadzora zakonitosti na podlagi člena 263 PDEU ni pristojno za izdajo odredb institucijam, organom, uradom in agencijam Unije (glej sklep z dne 26. oktobra 1995, Pevasa in Inpesca/Komisija, C-199/94 P in C-200/94 P, EU:C:1995:360, točka 24 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 25. septembra 2018, Švedska/Komisija, T-260/16, EU:T:2018:597, točka 104 in navedena sodna praksa).

- 56 Iz tega sledi, da je treba drugi tožbeni predlog zavrniti zaradi nepristojnosti.
- 57 Komisija meni, da tretji in četrti tožbeni predlog nista dopustna, ker se z njima izpodbija akt, ki je postal dokončen, in sicer sporni sklep. Komisija namreč meni, da želijo tožeče stranke s tema tožbenima predlogoma doseči vračilo zneskov, ki so bili dolgovani že na podlagi globe, naložene s spornim sklepom, katerih znesek je bil nato potrjen s sodbo z dne 15. julija 2015.
- 58 Komisija v odgovoru na pisno vprašanje Splošnega sodišča ni trdila, da se s tretjim in četrtim tožbenim predlogom izpodbijajo drugi akti, ki naj bi jih sprejela in ki naj bi postali dokončni, ker se niso izpodbijali. Po mnenju Komisije namreč vsa elektronska sporočila in dopisi, ki jih je poslala tožečim strankam neposredno po sodbi z dne 15. julija 2015, niso akti, ki bi jih bilo mogoče izpodbijati na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU, ker gre za izvedbene akte spornega sklepa.
- 59 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeče stranke s četrtim tožbenim predlogom ne izpodbijajo spornega sklepa, ampak zahtevajo odškodnino za škodo, nastalo zaradi domnevno napačne izvršitve sodbe z dne 15. julija 2015.
- 60 Vendar je treba navesti, da se lahko odškodninska tožba na podlagi člena 268 PDEU vloži v primeru krivdnega ravnanja Komisije ali njenih uslužbencev pri izvršitvi odločbe Splošnega sodišča (glej v tem smislu sklep z dne 17. maja 2018, Westfälische Drahtindustrie in drugi/Komisija, T-393/10 INTP, neobjavljen, EU:T:2018:293, točka 21).
- 61 Poleg tega obstoj predhodne razprave med Komisijo in tožečimi strankami glede izvršitve sodbe z dne 15. julija 2015 v obravnavanem primeru ne vpliva na pravico do vložitve odškodninskega zahtevka na podlagi člena 268 PDEU in člena 340, drugi odstavek, PDEU.
- 62 Kot je razvidno iz točk 44 in 45 zgoraj, je namreč obseg odškodninskega zahtevka, ki so ga tožeče stranke opredelile v četrtem tožbenem predlogu, širši od tistega, ki ga je Komisija zavrnila v elektronskem sporočilu z dne 12. avgusta 2015. V zadnjem navedenem zahtevku niso bile upoštevane obresti, ki so se od zneska 16.400.000 EUR natekle v obdobju od 29. junija 2011 do 16. junija 2015. Zato, tudi če bi bilo to elektronsko sporočilo lahko predmet tožbe na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU, kar Komisija izpodbija, razglasitev ničnosti tega akta ne bi pripeljala do enakega rezultata, kot bi se dosegel z odškodninskim zahtevkom, vloženim pri Splošnem sodišču (glej v tem smislu sodbo z dne 5. septembra 2019, Evropska unija/Guardian Europe in Guardian Europe/Evropska unija, C-447/17 P in C-479/17 P, EU:C:2019:672, točke od 49 do 64).
- 63 Kar zadeva tretji tožbeni predlog, je treba opozoriti, da je tudi ta po svoji naravi odškodninski zahtevek (glej točki 49 in 50 zgoraj). Njegov namen ni izpodbiti akt Komisije, ki je postal dokončen, temveč ugotoviti neobstoje pravne podlage za to, da je ta institucija prejela presežek v višini 1.633.085,17 EUR. To preplačilo naj bi bila posledica napake, ki jo je družba WDI storila 17. oktobra 2019, ko je izračunala preostali dolgovani znesek sporne globe, ne da bi upoštevala obresti od zneska 16.400.000 EUR za obdobje od 29. junija 2011 do 16. junija 2015.

- 64 Zato sta tretji in četrti tožbeni predlog dopustna.
- 65 Iz navedenega izhaja, da je ugovor Komisije utemeljen le v zvezi z drugim tožbenim predlogom tožečih strank.

2. Utemeljenost

- 66 Splošno sodišče meni, da je glede na učinkovito izvajanje sodne oblasti upravičeno, da najprej preuči četrti tožbeni predlog tožečih strank, ki se nanaša na odškodninski zahtevek, ki temelji na nezakonnosti ravnanja Komisije, nato pa preučiti tretji tožbeni razlog, ki se nanaša na obstoj neupravičene obogatitve Komisije.

a) Odškodninski zahtevek, ki temelji na nezakonnosti ravnanja Komisije

- 67 Najprej je treba opozoriti, da morajo biti za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije izpolnjeni trije kumulativni pogoji, in sicer, da kršeno pravno pravilo podeljuje pravice posameznikom, da je kršitev dovolj resna, da je dejansko izkazan nastanek škode in, nazadnje, da obstaja neposredna vzročna zveza med kršitvijo obveznosti avtorja akta in škodo, ki je nastala oškodovancu (glej v tem smislu sodbi z dne 4. julija 2000, Bergaderm in Goupil/Komisija, C-352/98 P, EU:C:2000:361, točke od 39 do 42, in z dne 6. septembra 2018, Klein/Komisija, C-346/17 P, EU:C:2018:679, točki 60 in 61 ter navedena sodna praksa). Kadar ima institucija Unije le precej omejeno polje proste presoje ali ga sploh nima, lahko že kršitev prava Unije zadostuje za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve tega prava in nastanek nepogodbene odgovornosti Unije (glej sodbo z dne 20. januarja 2021, Komisija/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, točka 103 in navedena sodna praksa).
- 68 Tožeče stranke trdijo, da Komisija ni pravilno izvršila sodbe z dne 15. julija 2015, kar naj bi pomenilo dovolj resno kršitev obveznosti, ki jo je imela Komisija na podlagi člena 266, prvi odstavek, PDEU. Nastala škoda, katere povrnitev zahtevajo, naj bi ustrezala znesku, ki ga Komisija zahteva v izpodbijanem aktu, to je 12.236.931,69 EUR, in znesku preplačila, ki ga je ta institucija prejela 17. oktobra 2019, to je 1.633.085,17 EUR, skupaj z obrestmi od tega datuma.
- 69 Tožeče stranke v utemeljitev odškodninskega zahtevka, ki temelji na nezakonnosti ravnanja Komisije, v bistvu navajajo štiri tožbene razloge.
- 70 Tožeče stranke v okviru prvega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 266, prvi odstavek, PDEU, trdijo, da je bila globa, ki jim je bila naložena s spornim sklepom, s sodbo z dne 15. julija 2015 razglašena za nično *ex tunc* in nadomeščena s „sodno globo“, ki je zapadla šele z dnem razglasitve te sodbe.
- 71 Tožeče stranke z drugim tožbenim razlogom v bistvu trdijo, da za izvršitev sodbe z dne 15. julija 2015 zaradi razglasitve ničnosti prvotno naložene globe *ex tunc* zneski, ki so bili začasno plačani med 29. junijem 2011 in 16. junijem 2015 za izvršitev začasne odredbe, niso bili dolgovani in da ima družba WDI pravico do vračila teh zneskov skupaj z obrestmi za to obdobje. Ker je bila razveljavljena globa nadomeščena s „sodno globo“, naj bi bilo treba te zneske upoštevati pri plačilu te globe leta 2015. Tožeče stranke v okviru tega tožbenega razloga zatrjujejo kršitev ne le člena 266, prvi odstavek, PDEU, ampak tudi člena 98(1) Uredbe (EU, Euratom) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. julija 2018 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije, spremembi uredb (EU) št. 1296/2013, (EU) št. 1301/2013, (EU) št. 1303/2013, (EU)

št. 1304/2013, (EU) št. 1309/2013, (EU) št. 1316/2013, (EU) št. 223/2014, (EU) št. 283/2014 in Sklepa št. 541/2014/EU ter razveljavitvi Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 (UL 2018, L 193, str. 1).

- 72 Tožeče stranke v okviru tretjega tožbenega razloga trdijo, da se z obveznostjo plačila zamudnih obresti od 4. januarja 2011, na katero se sklicuje Komisija, kršijo člen 266, prvi odstavek, PDEU ter člen 99(4) in člen 98(1), prvi pododstavek, točka (b), Uredbe 2018/1046. Globa naj bi namreč zapadla v plačilo šele 15. julija 2015.
- 73 Četrty tožbeni razlog, ki se prav tako nanaša na kršitev člena 266, prvi odstavek, PDEU in člena 99(4)(d) Uredbe 2018/1046, se nanaša na obrestno mero, ki jo je določila Komisija in ki ustreza obrestni meri, opredeljeni v sklepu z dne 30. septembra 2010. Tožeče stranke menijo, da bi morala biti za „sodno globo“ določena nova in nižja obrestna mera, izračunana glede na povprečno obrestno mero, ki jo je ECB avgusta 2015 določila za svoje operacije glavnega refinanciranja.
- 74 Najprej je treba ugotoviti, da je mogoče posledice, ki jih tožeče stranke navajajo v okviru drugega, tretjega in četrtega tožbenega razloga, iz sodbe z dne 15. julija 2015 izpeljati le, če je premisa iz prvega tožbenega razloga pravilna.
- 75 Vse nezakonnosti, ki jih navajajo pritožnice, namreč izhajajo iz premise, da Splošno sodišče globe, naložene v spornem sklepu, ni „ohranilo“ ali „potrdilo“, ampak jo je razglasilo za nično in nadomestilo s „sodno globo“.
- 76 Ta premisa izhaja iz prvega tožbenega razloga, ki se nanaša na učinke razglasitve ničnosti globe, naložene s spornim sklepom, s sodbo z dne 15. julija 2015, ki naj ne bi bili odpravljeni s tem, da je Splošno sodišče pri izvajanju svoje neomejene pristojnosti določilo enak znesek globe.
- 77 Poleg tega Splošno sodišče ugotavlja, da so tožeče stranke v okviru drugega in tretjega tožbenega razloga navedle nekatere trditve v utemeljitev premise iz prvega tožbenega razloga. Te trditve bodo v nadaljevanju prav tako preučene s prvim tožbenim razlogom.

1) Prvi tožbeni razlog: neupoštevanje učinkov razglasitve ničnosti globe, naložene s spornim sklepom, s sodbo z dne 15. julija 2015

- 78 Tožeče stranke v utemeljitev prvega tožbenega razloga trdijo, da je Komisija po razglasitvi sodbe z dne 15. julija 2015, s katero je bila globa, naložena s spornim sklepom, razglašena za nično, kršila obveznosti, ki jih je imela na podlagi člena 266, prvi odstavek, PDEU. Te obveznosti naj bi izhajale iz izreka navedene sodbe in iz njene obrazložitve.
- 79 Na prvem mestu, glede izreka sodbe z dne 15. julija 2015 je bila globa, naložena s členom 2, prvi odstavek, točka 8, spornega sklepa, razglašena za nično, ne da bi Splošno sodišče odločilo o časovni omejitvi učinkov take razglasitve ničnosti. Člen 2, prvi odstavek, točka 8, spornega sklepa torej naj ne bi mogel več biti podlaga za terjatev.
- 80 Tožečim strankam je bilo nato v skladu s sodbo z dne 15. julija 2015 „naloženo“ plačilo nove globe, katere znesek je enak znesku globe, naložene v členu 2, prvi odstavek, točka 8, spornega sklepa. Šlo naj bi za drugo samostojno odločbo, ki je sledila razglasitvi ničnosti prvotne globe in ki naj ne bi vplivala na to razglasitev ničnosti.

- 81 Nazadnje, Splošno sodišče je Komisiji naložilo, da poleg svojih stroškov nosi polovico stroškov tožečih strank, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe. Ta naložitev stroškov naj bi dokazovala, da je bila tožba tožečih strank uspešna, saj je bila razveljavljena globa zaradi ugotovljene nezakonnosti nujno nadomeščena s „sodno globo“. Teza, ki jo zagovarja Komisija, naj bi pomenila, da bi bile tožeče stranke dvakrat sankcionirane, s čimer naj bi bilo kršeno načelo *ne bis in idem*.
- 82 Na drugem mestu, tožeče stranke v zvezi z obrazložitvijo sodbe z dne 15. julija 2015 trdijo, prvič, da je Splošno sodišče nedvoumno ugotovilo, da Komisija ni bila upravičena jim naložiti globe niti leta 2010 niti 2011.
- 83 Drugič, tožeče stranke trdijo, da Splošno sodišče v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti in v nasprotju s položajem v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 14. julija 1995, CB/Komisija (T-275/94, EU:T:1995:141), ni nameravalo „odrediti nadaljnjega učinkovanja“ razveljavljene globe, ki jo je naložila Komisija.
- 84 Sklicevanje v točki 335 sodbe z dne 15. julija 2015 na „položaj, ki obstaja na datum, ko odloča“, naj bi poudarjalo neodvisnost in avtonomijo „sodne globe“, ki jo je določilo Splošno sodišče.
- 85 Poleg tega tožeče stranke trdijo, da je Splošno sodišče v točki 346 sodbe z dne 15. julija 2015 ugotovilo, da se po začasnem plačilu več kot 15.000.000 EUR „vprašanje, ali jim finančni položaj omogoča plačilo globe, nanaša le še na znesek, ki dosega približno dve tretjini zneska, ki je bil prvotno naložen družbi WDI“, in sicer 46.550.000 EUR. Ta ugotovitev naj bi dokazovala, da je Splošno sodišče izhajalo iz načela neposrednega odbitka zneskov, plačanih začasno, od „sodne globe“, ki jo je naložilo, kar izključuje retroaktivni začetek teka obresti od 4. januarja 2011.
- 86 Iz točke 356 sodbe z dne 15. julija 2015 naj bi tudi izhajalo, da se za globo ni štelo, da je zapadla pred 15. julijem 2015. Tožeče stranke trdijo, da je Splošno sodišče v navedeni točki opozorilo, da je delna ugoditev njihovemu predlogu za izdajo začasne odredbe „povzročil[a] odlog zapadlosti plačila celotne globe, ki jim je bila naložena, do izreka [navedene] sodbe“.
- 87 Poleg tega naj bi iz sklepa z dne 17. maja 2018, Westfälische Drahtindustrie in drugi/Komisija (T-393/10 INTP, neobjavljen, EU:T:2018:293), izhajalo, da Splošno sodišče v sodbi z dne 15. julija 2015 ni preučilo vprašanja obresti, kar naj bi potrjevalo, da zaradi razglasitve ničnosti globe, naložene s spornim sklepom, te niso bile dolgovane.
- 88 Tretjič, tožeče stranke so v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča trdile, da Splošno sodišče v sodbi z dne 15. julija 2015 ni opravilo *reformatio in peius*. Nasprotno, sprememba zneska globe, ki jo je Sodišče omenilo v točki 42 sklepa z dne 7. julija 2016, Westfälische Drahtindustrie in Pampus Industriebeteiligungen/Komisija (C-523/15 P, EU:C:2016:541), naj bi bila nujno v njihovo korist.
- 89 Komisija trditve tožečih strank prereka.
- 90 V zvezi s tem je treba opozoriti, da pooblastilo, ki ga ima Komisija na podlagi člena 23(2)(a) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205), da z odločbo naloži globo, vključuje pooblastilo, da v primeru neplačila glob v roku, določenem v odločbi, zahteva zamudne obresti (glej po analogiji sodbo z dne 14. Julija 1995, CB/Komisija, T-275/94, EU:T:1995:141, točka 81). V skladu s členom 299 PDEU je ta odločba izvršljiva.

- 91 Člen 2, drugi in tretji odstavek, spornega sklepa je določal, da je treba globe plačati v treh mesecih od datuma vročitve in da so po izteku tega roka obresti samodejno dolgovane po obrestni meri, ki jo ECB uporablja v svojih operacijah glavnega refinanciranja na prvi dan meseca, v katerem je bil sprejet navedeni sklep, povečani za 3,5 odstotne točke. Četrti odstavek člena 2 spornega sklepa je določal, da lahko sankcionirano podjetje, če vloži tožbo, globo plača ob zapadlosti bodisi z zagotovitvijo bančne garancije bodisi z začasnim plačilom globe.
- 92 Tožeče stranke so zlasti zaradi plačilne nesposobnosti, ki jim je onemogočala plačilo globe, naložene s spornim sklepom, pri Splošnem sodišču vložile predlog za odlog izvršitve tega sklepa na podlagi člena 278 PDEU.
- 93 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom o izdaji začasne odredbe temu predlogu ugodil le delno. S tem sklepom je bil odrejen zgolj odlog izvršitve obveznosti, ki je bila naložena tožečim strankam, da v korist Komisije zagotovijo bančno garancijo v izogib takojšnje izterjave globe pod pogojem, da Komisiji do 30. junija 2011 nakažejo znesek 2.000.000 EUR in od 15. julija 2011 vsak petnajsti dan v mesecu nakazujejo mesečne obroke v višini 300.000 EUR do izdaje nove odredbe, vendar najdlje do razglasitve odločbe v zadevi v glavni stvari.
- 94 Odlog obveznosti zagotovitve bančne garancije ni pomenil odloga zapadlosti terjatve, za katero so še naprej tekle obresti (glej v tem smislu sklep z dne 15. decembra 1999, DSR-Senator Lines/Komisija, T-191/98 RII, EU:T:1999:332, točka 46).
- 95 Splošno sodišče je s sodbo z dne 15. julija 2015 v točki 2 izreka te sodbe najprej člen 2, prvi odstavek, točka 8, spornega sklepa, s katerim je bila tožečim strankam naložena globa v višini 46.550.000 EUR, razglasilo za ničen, nato pa je tožečim strankam v točkah od 4 do 6 navedenega izreka „naložilo“ plačilo globe v enakem znesku. Splošno sodišče je namreč na podlagi dokazov, ki so jih stranke predložile v zvezi s finančnim položajem tožečih strank, kot se je ta položaj razvil po sprejetju spornega sklepa, presodilo, da te ne morejo utemeljeno trditi, da jim je treba odobriti znižanje globe zaradi njihove plačilne nesposobnosti iz razlogov, ki so podobni razlogom, predvidenim v točki 35 smernic iz leta 2006.
- 96 Kot je razvidno iz sklepa z dne 17. maja 2018, Westfälische Drahtindustrie in drugi/Komisija (T-393/10 INTP, neobjavljen, EU:T:2018:293, točka 14), vprašanje začetka teka dolgovanih zamudnih obresti od zneska globe ni bilo predmet nobene razprave med strankami med sodnim postopkom in ni bilo izrecno obravnavano niti v obrazložitvi niti v izreku sodbe z dne 15. julija 2015.
- 97 Ker vprašanje obresti v sodbi z dne 15. julija 2015 ni bilo izrecno preučeno, je treba ugotoviti, ali je iz te sodbe mogoče sklepati, da se globa, ki jo je določilo Splošno sodišče, pravno razlikuje od globe, ki jo je Komisija naložila v spornem sklepu.
- 98 Navesti je treba, da je že iz besedila člena 31 Uredbe št. 1/2003 razvidno, da se neomejena pristojnost, podeljena sodišču Unije na področju konkurence, ki mu omogoča, da odpravi, zniža ali zviša globo, ki jo je naložila Komisija, nanaša in je omejena na globo, ki jo je prvotno naložila Komisija. Tako globa, ki jo določi sodišče Unije, ni nova globa, ki bi se pravno razlikovala od globe, ki jo je naložila Komisija.
- 99 Kadar sodišče Unije v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti presojo Komisije nadomesti s svojo presojo in zniža znesek globe, v sklepu Komisije nadomesti znesek, ki je bil prvotno določen v tem sklepu, z zneskom, ki izhaja iz njegove presoje. Zaradi nadomestitvenega učinka

sodbe sodišča Unije se torej šteje, da je bila odločitev Komisije že ves čas tista, ki izhaja iz presoje Sodišča Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 14. julija 1995, CB/Komisija, T-275/94, EU:T:1995:141, točke od 60 do 65 in od 85 do 87).

- 100 Splošno sodišče je v sodbi z dne 15. julija 2015 najprej sporni sklep v delu, v katerem je bil z njim določen znesek globe, naložene tožečim strankam, razglasilo za ničen, nato pa je v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti določilo znesek te globe v isti višini.
- 101 V zvezi s tem je Sodišče razsodilo, da čeprav je to, da je Splošno sodišče opravilo nadzor nad zakonitostjo spornega sklepa, pripeljalo do razglasitve ničnosti tega sklepa v delu, v katerem je Komisija tožečim strankam naložila globo, ta okoliščina nikakor ne pomeni, da je bilo Splošnemu sodišču zaradi tega odvzeto pooblastilo za izvajanje njegove neomejene pristojnosti (sklep z dne 7. julija 2016, Westfälische Drahtindustrie in Pampus Industriebeteiligungen/Komisija, C-523/15 P, EU:C:2016:541, točka 38). Sodišče je navedlo tudi, da okoliščina, da je Splošno sodišče na koncu menilo, da je primerno uporabiti enak znesek globe, kot je bil določen v spornem sklepu, ne vpliva na pravilnost izvajanja njegove neomejene pristojnosti (glej v tem smislu sklep z dne 7. julija 2016, Westfälische Drahtindustrie in Pampus Industriebeteiligungen/Komisija, C-523/15 P, EU:C:2016:541, točka 40).
- 102 Zato dejstvo, da je Splošno sodišče v sodbi z dne 15. julija 2015 v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti določilo znesek globe v isti višini, kot ga je Komisija določila v spornem sklepu, ne nasprotuje uporabi načel, navedenih v točkah 98 in 99 zgoraj. Tako je Komisija v obravnavani zadevi utemeljeno štela, da ker globa, ki jo je določilo Splošno sodišče, ni nova globa, je ta zapadla v plačilo 4. januarja 2011.
- 103 S trditvami tožečih strank te presoje ni mogoče izpodbiti.
- 104 Na prvem mestu, Splošno sodišče je v točki 2 izreka sodbe z dne 15. julija 2015 sicer razglasilo ničnost člena 2, prvi odstavek, točka 8, spornega sklepa, s katerim je bila tožečim strankam naložena globa, kar je drugače kot v izreku sodbe z dne 23. februarja 1994, CB in Europay/Komisija (T-39/92 in T-40/92, EU:T:1994:20), v katerem je bil zgolj določen nižji znesek globe, ne da bi bila globa, ki jo je prvotno naložila Komisija, predhodno razglašena za nično.
- 105 Vendar je bil nadomestitveni učinek, podoben tistemu iz točke 99 zgoraj, že priznan v primeru izreka, v katerem je Splošno sodišče najprej razglasilo ničnost zneska, do višine katerega je bila matična družba solidarno odgovorna za plačilo globe, ki jo je naložila Komisija, nato pa je ta znesek ponovno določilo v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti.
- 106 Poleg tega je treba navesti, da v nasprotju s tem, kar trdijo tožeče stranke, razglasitev ničnosti globe, naložene s spornim sklepom, ni bila utemeljena z ugotovitvijo, da Komisija niti leta 2010 niti 2011 ni bila upravičena naložiti globe tožečim strankam, ker v tistem času niso bile plačilno sposobne.
- 107 Splošno sodišče je namreč v okviru nadzora zakonitosti ugotovilo le, da je Komisija storila napake pri presoji plačilne sposobnosti tožečih strank, ne da bi navedlo, da jim v letih 2010 in 2011 ni bilo mogoče naložiti nobene globe. Poleg tega iz te nezakonitosti ni izpeljalo nobene druge posledice kot, na eni strani, razglasitev ničnosti člena 2, prvi odstavek, točka 8, spornega sklepa in, na drugi strani, utemeljenost izvajanja svoje neomejene pristojnosti na predlog tožečih strank. To je jasno razvidno iz točk 324 in 332 sodbe z dne 15. julija 2015.

- 108 Splošno sodišče je v okviru lastne preučitve plačilne sposobnosti tožečih strank leta 2015 v točki 346 sodbe z dne 15. julija 2015 ugotovilo, da so tožeče stranke na podlagi načrta začasnih plačil, določenega v sklepu o začasni odredbi, od leta 2011 že bile zmožne plačati več kot 15.000.000 EUR.
- 109 Splošno sodišče je tako – v nasprotju s tem, kar trdijo tožeče stranke – v sodbi z dne 15. julija 2015 ugotovilo obstoj določene plačilne sposobnosti tožečih strank v letih 2010 in 2011.
- 110 Iz tega izhaja, da posledice, ki jih tožnice izpeljujejo iz tega, da je Splošno sodišče člen 2, prvi odstavek, točka 8, sporne odločbe razglasilo za ničen, niso utemeljene.
- 111 Na drugem mestu, glede uporabe besedne zveze „se naloži“ v točkah od 4 do 6 izreka sodbe z dne 15. julija 2015 iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba izrek sodbe razlagati ob upoštevanju obrazložitve, na kateri temelji in ki ga podpira, ker je pomembna za določitev natančnega pomena tistega, o čemer je bilo razsojeno v izreku (glej sodbo z dne 14. julija 1995, CB/Komisija, T-275/94, EU:T:1995:141, točka 62 in navedena sodna praksa).
- 112 Kot je Sodišče že razsodilo, je v obravnavani zadevi iz obrazložitve sodbe z dne 15. julija 2015 v pravno zadostni meri razvidno, da je Splošno sodišče izvajalo svojo neomejeno pristojnost (glej v tem smislu sklep z dne 7. julija 2016, Westfälische Drahtindustrie in Pampus Industriebeteiligungen/Komisija, C-523/15 P, EU:C:2016:541, točka 41).
- 113 Kot pa je bilo opozorjeno v točki 99 zgoraj, je Splošno sodišče z izvajanjem neomejene pristojnosti sporni sklep retroaktivno spremenilo.
- 114 Zato besedni zvezi „se naloži“ iz izreka sodbe z dne 15. julija 2015 ni mogoče pripisati pomena, ki ji ga pripisujejo tožeče stranke.
- 115 Na tretjem mestu, iz točk 335, 346 in 356 sodbe z dne 15. julija 2015 ni mogoče sklepati, da je Splošno sodišče omejilo retroaktivni učinek spremembe spornega sklepa.
- 116 Prvič, v zvezi s sklicevanjem v točki 335 sodbe z dne 15. julija 2015 na plačilno sposobnost tožečih strank v trenutku, ko je Splošno sodišče odločalo, je že bilo razsojeno, da je upoštevanje elementov, nastalih po sklepu Komisije, mogoče v okviru izvajanja neomejene pristojnosti Splošnega sodišča, ne da bi se zaradi tega globa, ki jo je določilo Splošno sodišče, pravno razlikovala od tiste, ki jo je naložila Komisija (glej v tem smislu sodbo z dne 14. julija 1995, CB/Komisija, T-275/94, EU:T:1995:141, točka 64 in navedena sodna praksa).
- 117 Drugič, kar zadeva oceno iz točke 346 sodbe z dne 15. julija 2015, da je preostali dolgovani znesek globe na ta datum predstavljal „približno dve tretjini“ globe, ki jo je naložila Komisija, so se zneski, ki jih je Splošno sodišče uporabilo pri izračunu, sicer res nanašali le na glavnico glob.
- 118 Vendar je Splošno sodišče že presodilo, da taka ocena ne pomeni stališča o datumu začetka teka obresti, ki jih dolgujejo tožeče stranke (sklep z dne 17. maja 2018, Westfälische Drahtindustrie in drugi/Komisija, T-393/10 INTP, neobjavljen, EU:T:2018:293, točka 17).
- 119 Poleg tega v nasprotju s tem, kar trdijo tožeče stranke, taka ocena ne posega v retroaktivni učinek izvajanja neomejene pristojnosti Splošnega sodišča, navedenega v točki 99 zgoraj.

- 120 Splošno sodišče je namreč v točki 346 sodbe z dne 15. julija 2015 zgolj ugotovilo, da so tožeče stranke na podlagi sklepa o začasni odredbi že plačale skupno več kot 15.000.000 EUR, kar je približno tretjina zneska globe, naložene leta 2010, ki je bila določena v višini 46.550.000 EUR.
- 121 Ker je Splošno sodišče preučilo plačilno sposobnost tožečih strank, v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti ni moglo ne upoštevati začasnega delnega plačila globe. Zgolj ocena višine preostalega dolgovanega zneska, izraženega z glavnico, na dan, ko je Splošno sodišče odločilo, ne pomeni, da bi morala Komisija za izvršitev sodbe z dne 15. julija 2015 zneske, plačane začasno, skupaj z obrestmi, odšteti od domnevne „sodne globe“, ki jo je naložilo Splošno sodišče in ki naj bi se pravno razlikovala od globe, ki jo je naložila Komisija.
- 122 Tretjič, točka 356 sodbe z dne 15. julija 2015 prav tako ne omaje zapadlosti obresti od zneska globe, ki ga je Splošno sodišče določilo, od 4. januarja 2011.
- 123 Splošno sodišče je namreč v točki 356 sodbe z dne 15. julija 2015 zgolj odgovorilo na trditev tožečih strank v zvezi s kršitvijo načela enakega obravnavanja. Splošno sodišče je v zvezi s tem navedlo, da sta vložitev tožbe tožečih strank zoper sporni sklep in delna ugoditev njihovemu predlogu za izdajo začasne odredbe povzročili odlog zapadlosti plačila celotne globe, ki jim je bila naložena, do razglasitve navedene sodbe, drugače kot pri drugih podjetij, ki niso vložila tožbe.
- 124 Kot je bilo opozorjeno v točkah 92 in 93 zgoraj, je predsednik Splošnega sodišča v sklepu o začasni odredbi zgolj odredil odlog izvršitve obveznosti tožečih strank, da v korist Komisije zagotovijo bančno garancijo v izogib takojšnje izterjave glob, pri čemer je sam določil za tožeče stranke ugoden načrt začasnih plačil najdlje do dneva razglasitve sodbe v zadevi v glavni stvari. Kot je navedeno v točki 94 zgoraj, odlog obveznosti zagotovitve bančne garancije ni vključeval odloga zapadlosti terjatve, na katero so med sodnim postopkom še naprej tekle zamudne obresti.
- 125 Na četrtem in zadnjem mestu, odločitev, da se Komisiji naloži plačilo polovice stroškov tožečih strank, je bila sprejeta na podlagi člena 134(3) Poslovnika in je posledica razglasitve ničnosti člena 2, prvi odstavek, točka 8, spornega sklepa.
- 126 Vendar, kot je bilo navedeno v točkah od 104 do 110 zgoraj, posledice, ki jih tožeče stranke izpeljujejo iz te razglasitve ničnosti, niso utemeljene.
- 127 Poleg tega je že bilo razsojeno, da kadar Splošno sodišče ohrani del zneska globe v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti, obveznost plačila zamudnih obresti *ab initio* ne pomeni sankcije poleg globe, ki jo je prvotno naložila Komisija, ki bi pomenila oviro za pravico do pravnega sredstva. Namreč, ker sprememba globe s strani sodišča Unije ne spremeni njene pravne narave in ker tožbe nimajo odložilnega učinka, Komisija podjetja, ki ni takoj plačalo te globe in katerega tožbi je bilo delno ugodeno, ne more oprostiti obveznosti, da – od datuma zapadlosti globe, ki jo je naložila Komisija – plača obresti na znesek globe, ki ga je določilo sodišče Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 14. julija 1995, CB/Komisija, T-275/94, EU:T:1995:141, točki 86 in 87).
- 128 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi tožbeni razlog zavriniti.

2) Drugi, tretji in četrti tožbeni razlog: posledice razglasitve ničnosti globe, naložene s spornim sklepom

- 129 Kot je bilo navedeno v točkah 74 in 75 zgoraj, drugi, tretji in četrti tožbeni razlog izhajajo iz premise, navedene v okviru prvega tožbenega razloga, da je bila globa, ki jo je naložila Komisija, razglašena za nično in nadomeščena s „sodno globo“.
- 130 Ker je bila ta premisa ovržena v okviru preučitve prvega tožbenega razloga, drugi, tretji in četrti tožbeni razlog niso utemeljeni in jih je zato treba zavrni.

3) Sklepna ugotovitev

- 131 Ker tožbeni razlogi tožečih strank niso utemeljeni, je treba ugotoviti, da ni podana nezakonitost in *a fortiori* niti dovolj resna kršitev obveznosti, ki jih je imela Komisija na podlagi člena 266, prvi odstavek, PDEU, in zavrni četrti tožbeni predlog tožečih strank, ne da bi bilo treba odločiti o drugih pogojih za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije, navedenih v točki 67 zgoraj.

b) Zahtevak iz naslova neupravičene obogatitve

- 132 Tožeče stranke s tretjim tožbenim predlogom Splošnemu sodišču predlagajo, naj Komisiji naloži, naj družbi WDI vrne 1.633.085,17 EUR skupaj z obrestmi od 17. oktobra 2019, ker je bila Komisija neupravičeno obogatena.
- 133 Ta obogatitev naj bi bila posledica napake pri izračunu, ki naj bi jo storile tožeče stranke, ko je družba WDI Komisiji 17. oktobra 2019 plačala 18.149.636,24 EUR, ne da bi pri tem upoštevala obresti od zneska 16.400.000.EUR, ki so se natekle v obdobju od 29. junija 2011 do 16. junija 2015.
- 134 Komisija trditve tožečih strank prereka.
- 135 Kot poudarja Komisija, trditve tožečih strank, s katerimi predlagajo, naj se komisiji naloži plačilo zaradi neupravičene obogatitve, le povzemajo trditve, ki so že bile navedene v podporo četrtemu tožbenemu predlogu, ki se opira na domnevno nezakonito ravnanje Komisije ter je bil preučen in zavrjen v točkah od 67 do 131 zgoraj.
- 136 Iz obrazložitve zavrnitve četrtega tožbenega predloga je razvidno, da Komisija ni prejela preplačila v višini 1.633.085,17 EUR.
- 137 Iz tega izhaja, da tretji tožbeni predlog tožečih strank ni utemeljen in ga je torej prav tako treba zavrni.

D. Prvi tožbeni predlog tožečih strank, s katerim se predlaga, naj se izpodbijani akt razglasi za ničn

- 138 Tožeče stranke s prvim tožbenim predlogom predlagajo razglasitev ničnosti izpodbijanega akta, s katerim je Komisija družbo WDI pozvala, naj ji plača znesek 12.236.931,69 EUR, ki po njenem mnenju ustreza preostalemu dolgovanemu znesku terjatve ob upoštevanju datuma valute 31. marec 2020.

- 139 Tožeče stranke v podporo temu tožbenemu predlogu navajajo štiri tožbene razloge, obravnavane v točkah od 78 do 130 zgoraj, in peti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 266, prvi odstavek, PDEU in načela dobrega upravljanja. Tožeče stranke v okviru zadnjenevedenega tožbenega razloga ponavljajo trditve, ki so jih že navedle v podporo prvim štirim tožbenim razlogom.
- 140 Komisija se sklicuje na nedopustnost prvega tožbenega predloga. Izpodbijani akt naj bi bil zgolj posodobitev prvotnega opomina iz leta 2010. Ta akt naj ne bi bil podlaga za novo terjatev do tožečih strank, temveč uradni opomin v smislu člena 103(2) Uredbe 2018/1046. Sodba z dne 15. julija 2015 naj ne bi nalagala novih glob in naj ne bi vplivala na vprašanje zamudnih obresti. S to sodbo naj bi se zgolj razglasila ničnost člena 2, prvi odstavek, točka 8, spornega sklepa. Nasprotno pa naj bi tretji odstavek člena 2 tega sklepa, ki se nanaša na plačilo zamudnih obresti, ostal nespremenjen in torej v celoti veljaven. Ker je izpodbijani akt pripravljalni in zgolj potrditven akt, naj ga ne bi bilo mogoče izpodbijati.
- 141 Kot je razvidno iz točk 128 in 130 zgoraj, prvi štirje tožbeni razlogi, ki jih navajajo tožeče stranke, niso utemeljeni in jih je treba zavrniti. Ker peti tožbeni razlog temelji na istih trditvah, ga je prav tako treba zavrniti.
- 142 V teh okoliščinah je treba prvi tožbeni predlog tožečih strank zavrniti kot neutemeljen, ne da bi bilo treba preučiti ugovor nedopustnosti, ki ga je v zvezi z njim podala Komisija.

IV. Stroški

- 143 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeče stranke s svojimi predlogi niso uspele, se jim v skladu s predlogi Komisije naloži, da nosijo svoje stroške in stroške Komisije.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbam Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG in Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG se naloži plačilo stroškov.

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 23. novembra 2022.

Podpisi

Kazalo